

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ - ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΙΚΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ιδιοκτησία καθ' ἑξῆς ἐκδομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει

ἐπι

Κ. Γ. ΜΑΚΡΪΔΟΥ (ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ)

ἡ ἔγγραφὴν καὶ διὰ πᾶν ἔτι ἀφορᾷ τὴν ἐφημερίδα ἀπευθυνόντες:

Ἐν Γαλατῇ, Ἰδρυματὶ Ἰωάννου Χάνου, ἀριθ. 12-13

(Ἄρει γραφεῖον 3-5 μ. μ.)

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. 40

Ἐν ταῖς ἑσπερίαις γρ. 50

Ἐν τῇ Ἡωνοκρασίᾳ γρ. 12

Ἐπί διαφόροις ἔγγραφοις: Πρακτικῶς.

Ἐκαστον φύλλον 20 σελίδες

Φύλλα καὶ πρ. 3 ἑκάστη.

Ἀρ. 61

Ἔτος δεύτερον μικροῦρον
καὶ ἐπὶ τὴν Πόλιν κατοικοῦμεν

Σὺ χολὴ βουτῶν τὴν πέννα
ἀριθμὸν ἰξήντα κ' ἔνα.

Χλὴ ἑσπεριαίου καὶ ἑσπῆ, τοῦ Ἄουαβρίου τρίτη
ἐπὶ σελίδος γρηγοριανῆς εἰρήσῃ ἐν Χερσῇ.

Διὰ τὸ Μπαϊράμ τεμπρήμια μ' ἄλλους λόγους συγχαρήμια

Π. Κι' ἴριτος ἔτι Μπαϊράμ σου προερχομαι, Ἄλλ' μου,
νὰ σ' εὐχθῶ ἀπὸ καρδίας νὰ ζήσης χόλια ἴτη,
κι' ὡς τεμπλακιδέρης κοκακίου κρητῶ ἔτιν κερὰν μου
λογίων λογίων ζαχαρωτὰ μίσο' οἱ χρυσὸ σέπιτι.

Τοῖα σελιέρ, τοῖα Δαρὰ... ἐπὶ φέρω γὰρ πεπκίσι,
τὰ διέλιξα μονάχος μου ἀπ' τοῦ Χατζῆ Μπακίρη
καὶ ἐπὶ προσέρω, μάτρη μου, μὴ ὑποβούλου ζῆσι
νὰ μ' ἀγκῆς κ' εἰς τὸ ἰξῆς νὰ μὴ μὴ λῆς κερῆσι.

Τοῖα Δαρὰ, τοῖα σελιέρ, ἴτη πολλὰ νὰ ζήσης
δίχως φυλῶν καὶ θρησκείων χυδαίας ἐνοχλήσῃς,
τοῖα σελιέρ, τοῖα Δαρὰ, ποτὶ νὰ μὴ πεθάνῃς
καὶ νὰ μωρίσῃς τ' ἀχίμα καρτὰ καρτὰ νὰ κάνῃς.

Ἐ τοῦ Μπαϊραμίου σου τὴν γιορτὴν
καὶ ἔτι μεγάλο πεπκίσι.

τώρα ποὺ πόντους καὶ στεριὰς ἐπαρτάνου ἀκόνεμα
σοῦ εὐχνομαι, κερῆσι λιλτατε, νὰ ζήσης χόλια χρόνια,
νὰ ἔξῃ καὶ τὴν συγγώνεσιν πραγματοποιοῦμεν
καὶ νὰ μὴ διακρίσῃται ἀπὸ Ρωμηὸν κ' Ἀρμένιον.

Δεῖξου, Ἄλλ', σελίρη
κι' ἀπ' τὰ δικά μου χίρη
ποὺ εἶναι κερῆσι
νῆσαι σφιχτοδεμένα
μὴ σιδερέσι πέδες
τοῦπίκην κλιπτοέδες

καὶ τίποτε νὰ μὴν ἔμπορὸν νὰ κέρνουν αὐτοβούλω
παρὰ μονάχη τεμπρῶν κ' ἰακίον ὑποβούλω.

Α. Ὅταν! γιὰ γίνεις ἕλθῃς ἔδ ἢ γιὰ Μπαϊράμ τεμπρήμια;

Π. Πρωτίσως, ἀρκαντάση μου, ἔλθῃ γιὰ συγχαρήμια
ἄλλὰ μὴ πρόθεσι στεριὰν
καὶ γίνεις ν' ἀραδίσω
καὶ τῆς γιορτῆς σου τὴν χαρὰν
μ' αὐτῆς νὰ συγχαρῶ.

Σελίρη σ' ἴτερα, Ἄλλ',
μηντιέμα καὶ λουκούμα
ἄλλὰ μαζὸ μ' ἐπὶ χολὴ
πολλὴ, μὴ τὰ τοῦδουμα,
ἀπὸ τὴν ἀνεξάντησιν ποὺ πῶς καθὲ μῆρα
ἐπὶ ματαῖο καρτερὸν μὴ τύχη καλλιτέρη.

Μίσο' ἔτις γιορτῆς σου τὴν χαρὰ
ἔτιν τόση τῆς γλυκάδα

γεύσου και σύ χολή πικρά
να δής την νοστιμάδα.

Μπαϊράμι μουμπαρέκ όλσούν . . . εὐτυχισμένοι νῆσαι
διάγων βίον ἤσυχον κι' ὡς εἶν' Ἀλῆ τῆς μόδας
ἄς μὴ σὲ νοιάζει τίποτε μὰ πάντα νὰ κοιμάσαι
ἀφίνων τὴν διοίκησιν ἔς τοὺς βουλγαροβοϊβόδας.

Μπρὸς ἔς τὰ κλειστά σου ὄμματα
ποῦ πάντα τσιμπλες βγάζουν
τὴν Ροῦμελὴ τὰ σώματα
τῶν Κρούμμων ἄς ρημάζουν
καὶ ἄς μᾶς κλέπτουν ἐκκλησιές, σχολεῖα κι' ἄλλα τέτοια
χωρὶς νὰ βρίσκουν ἀπὸ σὰς ταμάγια κι' ἰζιέτια.

Μὲ τοῦ Κανούν τὴν χάρι
ἄς γίνετ' ὅ,τι τύχη
κι' ἄς στρώνονται Βουλγάροι
κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὰ Τείχη.

Αὐτὰ δὲν πρέπει, τζόγια μου, νὰ σὲ πειράζουν διόλου
μηδὲ νὰ σοῦ ταράττουνε ποσῶς τὴν ἤσυχία,
ἀρκεῖ νὰ μὴ πουλῆ κανεὶς τοῦ τῆς Ἑλλάδος στόλου
ἐκεῖνα τὰ θανάσιμα κι' ἄμαρτωλά λαχεῖα.

Μπαϊράμι μουμπαρέκ όλσούν . . . ἄς ἔρχονται κομίται
καὶ τὴν φαιδρά σου ἑορτὴ μὲ φόνους ἄς γιορτάζουν,
ἄς σέρνονται ἔς τὰς φυλακὰς ἐλευθεροὶ πολῖται
γιατὶ δὲν ὑπακούουσε εἰς ὅ,τι τοὺς προστάζουν.

Τῆς Βουλγαρίας ἀγρίμι
ἄς παίρνη συνταίρων
τὸν κάθε μιλαζίμη
καὶ γὰ κοινὸν συμφέρον
ἄς κἀμουνε σχηματικὰ
ὅσα χωρὶά ἑλληνικὰ
εὐρίσκονται ἀκόμα
ἔς τοῦ Ντοβλετιῦ τὸ χῶμα.

Ἄς λείψουν περὶ οἱ Ἕλληνες κι' ἄς ἔλθουνε Βουλγάροι
ἔς τὸν σβέρκο μας ἐπάνω
ἄς ξεγασηοῦν Γεώργιοι κι' ἄς ζήσουν Κρούμμων Ἰσάροι
ἀντάμα μὲ Σουλτάνο.

Μπαϊράμι μουμπαρέκ όλσούν . . . εὐτύχει κι' εὐδαίμονει
κι' ἄς πολλαπλασιάζονται ἔς τὴν Ροῦμελὴ οἱ φόνοι
ἄς ἀλληλοσκοτόνωνται οἱ χριστιανοὶ ἔς τὴν Θράκη
κι' ἄς μεταβάλλουν τοῦ Χριστοῦ τὸ λάβαρον εἰς ράκη.

Διαίρει καὶ βασιλεὺς ὡς ἔπρατ' ὁ Χαμίτης
καὶ βάζε Κρούμμους νὰ τρυγοῦν ρωμαϊκὰ κεφάλια
μὰ κάποι' ἄφινε κι' ἐμὲ μὲ ὅλα μου τὰ χάλια
κανένα βουλγαρόπαπα νὰ σφάζῃ ὁ ψωρίτης
ἔς τὸν φουρνο νὰ τὸν βάζω
καὶ νὰ τὸν κἀμω στάχτη
καὶ οὕτω πως νὰ βγάξω
τὸ τῆς καρδιάς μου ἄχτι

Μπαϊράμι μουμπαρέκ όλσούν . . . τρισόβιοις νὰ ζήσης,

ποτὲ νὰ μὴν πεθάνης
καὶ τοὺς πτωχοὺς Ἀρμένηδες ὀλότελα νὰ ζήσης
θερίζων ἐν Ἀδάνοις.

Κι' ἂν μὲς' σ' ἐκεῖνη τὴν σφαγὴ
σκοτώθηκαν καὶ ξένοι,
ὕπευθνοὶ μας ὑπουργοὶ
λέγουν πῶς δὲν σημαίνει
γιατ' ὅπως γίνεται παντοῦ
μούτλακ κι' εἰδῶ γεαγνὶς ὀντοῦ.

Κι' ἂν ἴσως θερισθήκανε
καὶ ἱεραποστόλοι
εἶναι γιατί βρεθήκανε
σὰν σὲ σταχυὰ τριβόλοι
καὶ μ' ἓνα στόμα λέγουνε οἱ ὑπουργοὶ μας ὅλοι
πῶς δὲν ἀρροῦζει δι' αὐτὸ νὰ καταπλεύσου, στόλοι.

Πλὴν δὲν τὰ χαῦτουνε, Ἀλῆ,
τὰ λάφι' αὐτὰ οἱ Ἴταλοι
καὶ τὸ σχοινὶ τσιτόνει
ὁ κύριος Τιττόνη
κι' ἀποζημίωσι ζητεῖ
μὲς' σὲ Σεκέρ-Μπαϊράμ γεορτή.

Ἀποζημίωσιν ζητεῖ κι' ἑτοίμασε τὴν τσέπη
ταμάμ νὰ τὸν πληρώσης,
τὸ δὲ Κανοῦν Ἐσασῆ ἄς κἀμῃ πῶς δὲν βλέπη
τοιαύτας ταπεινώσεις.

Τζεζάδες τῶρα πλήρουνε σὲ ξένας κυβερνήσεις
καὶ κατὰ μέρος ἄφινε τὰς δικαιολογήσεις
γιατὶ τῶν ξένων τὸ αὐτὶ μὲ τέτοια δὲν ἰδρώνει. . .
Μπαϊράμι μουμπαρέκ όλσούν . . . πλήρουνε τὸν Τιττόνη.
Α. Κι' ὄρσε καὶ σὺ, παληάνθρωπε, χαστούκια μπαϊραμλῆδικα
γιὰ ὅσα τόλμησε νὰ πῆς ντεψήζικα, κοιδικα.

Αἰ! Χαμίτη, ντό να φτάς κι' ἔγινεσ παπλωματᾶς.

Ποδὸς θὰ τῶλεγε Χαμίτη πῶς μὴ μέρια θὲ νὰ φθάσης
νὰ φορέσης εἰς τὰ σκέλη γεοργαντζῆ λαζοῦ σαλβάρι
καὶ κρατῶν ἔς τὰ δυὸ σου χέρια τὸ χυδαῖό του τοζάρι
ἀπ' τὴν Βίλλα Ἀλαττίνη νὰ γυριῆς νὰ τὸ σκάσης;

Ὅταν εἶχες μὲ τὰ χρόνια τὸν κασίγητον Μουράτη
δέσμιον τὸν κακομοιρῆ σ' ἓνα ἔρημο παλάτι
δὲν ἐγνώριζες βεβαίως τῆς φυλακᾶς τὸ κημέτι
καὶ δὲν σ' ἔκοφτε κουκουῦτσι τὸ δικό του τὸ σκελέτι.

Εἰς τὴν Βίλλα Ἀλαττίνη ἐδιδάχθης νῦν Χαμίτη
τί θὰ πῆ νὰ μίνης πάντα δέσμιος μὲς' σ' ἓνα σπίτι
καὶ πορφυράς βασιλέως ἐγκαθειρμένου σὲ ντουβάρια
ἐπροτίμησε χαλάτση ἐλευθεροῦ τὰ σαλβάρια.

Ἐδιδάχθης ἐκεῖ πέρα
πῶς ὁ κόσμος εἶναι σφαῖρα
καὶ βραδυάζει ξημερώνει σὲ καλοὺς καὶ σὲ κακοὺς.

Τέως τῶν λαῶν καμάρι — με χαλάτση νῦν τοξάρι.

Ἐδιδάχθηκες ἀκόμα
 πῶς τὰ πάντα εἶναι χῶμα
 κί' ὁ σατραπῆς κί' ὁ φακίρης γίνονται 'ς τὸ τέλος χουῆς.

Ἐπεθύμησες 'ς τὴν Βίλλα
 τὴν τρανή σου καμαρίλλα
 κί' ἐπεχείρησες μὲ τρόπο νὰ τὸ σκάσης ἀπ' ἐκεῖ.

Πλὴν λησιμόνησες, μαζίττα,
 τῶν φρουρῶν τὴν μαγαζονέττα
 ποῦ γνωρίζει νὰ σ' εὐρίσκη κάτω κί' ἀπ' ἀλωπεκῆ.

Σκῆπτρον εἶγες τόσα χρόνια, μὰ συνειθίζεις νὰ τύπη
 πάντας τοὺς μὴ προσκυνούντας τὴν σατραπικὴ σου χάρι,
 πλὴν καθήσας νῦν φυλάκα, ἱμαθες καὶ σὺ νὰ κύπη,
 κί' ἀντὶ σκῆπτρου κατεδέχθης τοῦ χαλάτση τὸ τοξάρι.

Τί θὰ ἔκαμες, Χαμίττα, ἂν κατῶρθανες νὰ φύγης
 καὶ νὰ εὕρης τὸν Ἰζζέττα, τὸν Ταχσίνη καὶ τοὺς ἄλλους! . .
 Δὲν θὰ πρόφθαινες καὶ πάλιν τὸ ὑπήκουον νὰ πνίγης
 καὶ 'ς τὸ Κράτος νὰ ἰγίρης καθ' ἑκάστην νέους σάλους.

Θάτρεγες Χαμίτ μὲ βίαν
 'ς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν
 θάτρεγες, ἐκεῖ, νὰ βρῆς
 τὸν Γιαγγιᾶ καὶ τὸν Ἴδρις
 νὰ σὲ κάνουνε Καλίση, νὰ τοὺς πάρης καμαρίλλα . . .
 κάλλιο Καίσαρ ἐν ἱρήμῳ παρὰ δέσμιος σὲ Βίλλα.

Μὲ ἀκάθικτο μανία
 θάτρεγες 'στὴν Ἀλβανία

'ς τοῦ Μπουλίετ ἀγὰ τὸ πλάι
 νάβρης Ἐκίηδες ἀλάι
 καὶ τοῦ στρατηγοῦ Δζαβίτη
 νὰ τοῦ μπῆς καλὰ 'ς τὴν μύτη.

Μὲ πλειότερη μανία
 θάτρεγες 'ς τὴν Ἀρμενία
 τοὺς Χαμουίνδους ν' ἀνταμώσης
 καὶ τοὺς Κούρδους νὰ σηκώσης
 ἐγασασὴν Χαμίττο νὰ κρᾶζουν
 καὶ Ἀρμένηδες νὰ σφάζουν.

Τί δὲν θάκαμες, Χαμίττα, ἂν τὸ ἔσκανες μὲ τρόπο
 ἀπ' τὴν Βίλλα Ἀλαττίνη
 θὰ μπορούσες χίτες ὀλμάσαν νὰ τραβήξης χωρὶς κόπο
 'ς τὸν νομὸν τοῦ Ἀϊδίι
 καὶ μὲ ρουχα γιοργαντζῆ
 νὰ προσιῆς φίλου χεῖρα
 'ς τὸν ληστὴν τὸν Τσακιτζῆ
 τοῦ δισποῦζει μίσο 'ς τὰ Θείρα.

Εἰς τὰ σκέλη τοῦ τυράννου
 καὶ ἐκπώτου νῦν Σουλτάνου
 τί μπορούσε νὰ σκαρώση,
 τί φωτιὰ νὰ μᾶς κορώση
 τοῦ χαλάτση τὸ σαλθᾶρι
 ἂν δὲν τῶπαίριαν χαμπάρι! . .

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Εάν πιστεύω τις τὰ βουλγαρικά φύλλα, δύο νομοσχέδια, του περί σωματείων και του περί ληστανταγτών, αναστέλλεται ή εκτελείται, διότι έτσι τὸ θέλει τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ μυστικός συνεδριάζων Κομιτάτος.

Τὰ νομοσχέδια αὐτοῦ συνετάχθησαν ὑπὸ ἐπιτροπῶν, ἐτελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Συμβουλίου, ἐπεψηφίσθησαν ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἐπεκυρώθησαν τέλος ὑπὸ τοῦ Ἀνακτοῦ καὶ παρεπέμφθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν. Ἔρχεται ὁμως τώρα τὸ Κομιτάτος, ἡ ὑπερτέρα ὄλων τῶν ἄλλων ἀρχῆ, καὶ λέγει: Ἄλλε καὶ παρὰ πόδας! Τίποτε δὲν θὰ γίνῃ διότι ἐγὼ δὲν τὰ ἐγκρίνω.

Ἄλλὰ βεβαίως πάντα ταῦτα εἶναι παραλογισμοὶ τῶν βουλγαρικῶν φύλλων, διότι ἡμεῖς ἐπαινελημμένοι ἔχομεν κηρύξει διὰ τὸ Κομιτάτος δὲν ὑφίσταται ἢ καὶ ἂν ὑφίσταται καθόλου δὲν ἐπηρεάζει τὸς κυβερνητικὰς πράξεις.

Εάν ἐν τοῖσις ἀληθειῶν, καλὸν εἶναι τὸντινεῦθεν νὰ μὴ συζητῇ ἡ Βουλὴ μας νομοσχέδια μὴ φέροντα τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἔγκρισιν τοῦ Κομιτάτος. Οὕτω πως θὰ περιορίζονται τοὺλάχιστον τὰ προσήματα καὶ δὲν θὰ βλέπωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν καυμὴν ὑποδιαίρειν τῶν κυβερνητικῶν καὶ Βουλγαρίων ὅπως ὑπάρχουν καὶ Ἑλληνες καὶ Ἀρμένιοι καὶ Ἑβραῖοι καὶ Ἀραβες. Ἄλλ' αὐτοὶ εἶναι μέλη γὰρ νὰ μὴ τὰ μέλη τίποτε ἐξ ὧσων γίνονται στὸ Κομιτάτος, τὸ ὅποιον, ὅταν συγκροτῇ τὰς μυστικὰς τοῦ συνεδρίου, λησμονεῖ πρὸς σιγήν καὶ σιωπῆν καὶ ἰσότητάς καὶ τὸ τόπον μαχητικῆς ζωτικῆς ἐπέχον περίπτωτον δόγμα τοῦ «ἀνευ διακρίσεως θρησκείας καὶ φυλῶν» δὲν καλεῖ δὲ παρὰ μόνον τοὺς Τούρκους. Πῶς διάλοιο λοιπὸν μανθάνουν οἱ Βουλγαροὶ τὰ γινόμενα; Μυστήριον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὴ ἐξηγοῦμενον ἄλλως παρὰ ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Βουλγαροὶ, ἐκ γενετῆς ὄντες κομιτατζήδες, εὐρηγνται λεληθότως εἰς τὴν ψυχὴν παντός κομιτάτος, ἐπομένως δὲ καὶ τοῦ Νεοτουρκικοῦ.

Ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μας Τούρκων ξανακάρωσε πάλιν κατ' αὐτὰς καὶ τὰ Δύο Σώματα συνήλθον προχθὲς διὰ νὰ σκεφθοῦν περὶ τοῦ πρακτικοῦ. Φαίνεται ὁμως ὅτι αὐτὰ τὰ σώματα εἶναι γυναικεῖα, πολὺ νευρασθενικά, πολὺ ὑστερικά καὶ πολὺ εὐλόγητα ὑπὸ λησπονημῶν καὶ λυσιπυχιῶν ἄλλως δὲν θὰ εἶχομεν τὰς ἐφημερίδας ἑξαγγελούσας ἐκάστοτε ὡς πρώτης τάξεως γεγονὸς τὸ πότε συνήλθον.

Τὸ τί ἔκαμαν κατὰ τὴν προχθεσινήν των συνέλευσιν δὲν ἐγνώσθη ἐπακριβῶς. Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔκαμε μικρὰν εἰσήγησιν, ἐκθέσας πλείστα ὅσα παραδείγματα κακώσεων, διωγμῶν, νοσηρισμῶν, φυλακίσεων, ἀπειλῶν καὶ ἄλλων τοιοῦτων γεννητικῶν ἐπιδαφνευομένων παντοῦ συνταγματικωτάτων ἐλευθεριῶν. Μετὰ τὴν εἰσήγησιν ὁμως ταύτην καὶ τοῦ Πατριάρχου κατὰ μὲν τὸν «Ταχυδρόμον» βαθεῖα σιγῇ ἐπεκράτησεν εἰς τὸ ἀκρατήριον, κατὰ δὲ τὴν «Πρόδοσον» πάντα τὰ μέλη ἔλαβον τὸν λόγον ἀλληλοδιαδόχως. Ὅποιο θέλετε πιστεύσατε τώρα, ἐκτός ἐάν προτιμᾶτε νὰ συνταχθῆτε μὲ τὴν γνώμην μου καὶ νὰ παραδεχθῆτε ὅτι καὶ τὸ ἕνα καὶ ἄλλο τὸ ἴδιον εἶναι...

Μεταξὺ ἄλλων παραδειγμάτων συνταγματικῆς εὐνομίας κατηγγέλη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τοῦτο: «Μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσκαμα μὲ ἕνα ὄνμασιν ἐπὶ κεφαλῆς μετέθη εἰς τὸ παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην Ἑλληνικὸν χωρίον Δαοῦτ Μπαλιῆ καὶ συγκατέλειπον τοὺς κατοίκους τοὺς διάταξε ν' ἀνοίξουν τὸν ναὸν διὰ νὰ λειτουργήσῃ βουλγαρὸς ἱερεὺς· ἐπειδὴ δ' ἐκείναι ἤρνηθησαν, ὁ ὄνμασιν συνέλαβε μερικὸς ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς μετέφερεν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου ἐρρίφθησαν εἰς τὰς φυλακάς.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Ταλατὴ βῆς διεκήρυξε πρὸ καιροῦ ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει τὴν ἐσθῆν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντων δύο τριῶν ἀρθρῶν τοῦ περὶ Ἐκκλησιῶν νομοσχεδίου. Ἰδοὺ ὁμως οἱ ἀκραταὶ τὴν ἀναλαμβάνει ὁ ὄνμασιν τοῦ Δαοῦτ Μπαλιῆ, ἀναδικυόμενος οὕτω πολὺ ἀνώτερος· καὶ πολὺ ἰκανώτερος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν.

Τὸ ζήτημα τῶν προνομίων ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ διαστάσεις. Οἱ τοῦρκοι συνάδελφοι καὶ ἴδιοι ὁ τῆς «Ἰκδὰμ» Τζεβδέτ βῆς, ἐπὶ τῇ ἐξουρίᾳ τοῦ ὁποίου μόνον τοῦ δὲν κλαίμεν ἡμεῖς οἱ Ῥωμοὶ, ἀφοῦ ἐπὶ μῆνας κατέγιναν ν' ἀποδείξουν διὰ δὲν ἔχομεν προνόμια τώρα ζητοῦν παρὰ τῆς κυβερνήσεως νὰ τὰ καταργήσῃ.

Ἄλλ' ὡς εὐλογημένοι! καταργεῖ τις κατὰ ὑφίσταμενον κοί ὑπάρχον. Ἄφοῦ ὁμως κατὰ σῆς οὔτε ὑπάρχουν, οὔτε ὑφίστανται προνόμια, τί ζητεῖτε νὰ καταργηθοῦν;

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἢ κλήρωσις τῶν μὴ Μουσουλμάνων στρατευσίων θ' ἀναβλήθῃ μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Βουλῆς. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀσάρκα τᾶφερε μὲ τὸς ἀξιώσεις τῶν Πατριρχείων, ζητοῦντων χωριστὰς μονάδας, ἰδιαίτεραν τροφήν, ἱερεῖς διὰ κάθε λόχον καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «Ταχυδρόμου» οἱ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν δέχονται μὲν τοὺς ἱερεῖς, ἀλλ' ἐννοοῦν νὰ μένουν εἰς ἰδιαίτερα οἰκήματα καὶ νὰ μὴ φαίνονται κἄν εἰς τοὺς στρατώνας διὰ νὰ μὴ παρεξηγητῇ ἡ παρουσία των ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων. Δηλαδὴ οὔτε ζωγραφιστοὺς ἐννοοῦν νὰ βλέπουν τοὺς πατάδες μας.

Καλὸ ὁμως κ' αὐτὸ γὰρ μερικὸς πατάδες. Θὰ εἶναι ἱερεῖς στρατιωτικοί, θὰ ἔχουν μισθόν, κατοικίαν καὶ ταῖνι καὶ οὔτε θὰ φαίνονται στοὺς στρατώνας. Τὸ γνωστὸν περὶ πατάδων γνωμικὸν πρέπει νὰ τροποποιηθῇ τώρα ὡς ἐξῆς: «Ὅπου τεμπέλης καὶ φαγάς πάει καὶ γίνεται πατάς... στὸ στρατιωτικόν.

Ἐχίδνα.

ΣΑΪΤΙΕΣ

— Τρεῖς τῶν ὑπουργῶν θὰ ταξειδεύσουν προσεχῶς εἰς Ἰκόνιον, θὰ ἐπιστρέψουν δὲ μέσῳ Σμύρνης. Καλὸ ταξίδι καὶ ἀπληλαγμὸν πάσης συναντήσεως Τσακίτζῆ.

— Ὁ λήσταρχος αὐτὸς ἀπέδειξε τελευταίως ὅτι ἔχει τὴν μεγάλην ἀδυναμίαν νὰ μὴ σκοπῶν ποτὲ ἄτομα ἀλλὰ πάντοτε ντουζίνες ἀτόμων. Εἶναι ὑπὲρ τοῦ δωδεκαδικοῦ συστήματος ὁ ἄνθρωπος.

— Ὁ νομάρχης Ἀϊδίνιου ἐπεκέρησε τὴν κεφαλὴν του ἀντὶ 1000 λιρῶν. Καὶ αὐτὸς ἀπαντῶν εἰς τὸν νομάρχην τὸν ἐπεκέρησε ἀντὶ 2,500 λιρῶν. Πάλιν μετρίφρων ἐφάνη καὶ δὲν ἐκήρυξε τὸ κεφάλι τοῦ νομάρχου μικροτέρας μίσιας τοῦ ἴδιου του.

— Ὁ Πατριάρχης μας ἐδήλωσεν ἐν συνεντεύξει διὰ τὴν ὑπερασπιστῇ τὰ προνόμια μέχρι θανάτου. Ἐάν δὲν σαφηνισθῇ ἡ δήλωσις αὕτη ἐνδέχεται οἱ τοῦρκοι νὰ νομίσουν ὅτι ἀποθνήσκοντος τοῦ Πατριάρχου θὰ συνεχίσῃ τᾶσα ὑπερασπισίς τῶν προνομίων μας.

— Τὰ Δύο Σώματα συνέζητησαν προχθὲς διὰ χιλοστήν πεντακοσιοστὴν ὁδὸν φορὰν τὸ ζήτημα τοῦ Νοσοκομείου τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτίξεν ὁ οἶκος Ζαριάφ ἐν Σιαλῇ ἐάν μερικὰ μέλη τοῦ οἴκου τούτου δὲν ἐδείκνυν ἐξόχως ἀρπακτικὰς διαθέσεις πρὸς τὸ οἶκετον κληροδοτήμα. Δὲν ξέρω ἐάν ὁ ἀριστοκρατικὸς αὐτὸς οἶκος ἔχει οἰκόσημον καὶ σύμβολα τῆς εὐγενείας του. Ἐάν δὲν ἔχη, καλὰ θὰ κάμῃ ν' ἀποδεχθῇ ὡς σύμβολον σύμπλεγμα ἀπὸ ἄρπυγας. Βεελζεβοῦλ.

Ἄγγελιαί, χρονικά—κ' εὐθῆμα κοινωνικά.

Δαλέγκας ὁ Δημήτριος τῶν Βιτωλιῶν λεβέντης καὶ τοῦ ἐκεῖτος «Μπὸν Μαρσέ», διευθυντῆς κ' ἀφέντης καὶ Κωνσταντία Γιάκου γῆ ἀπ' τὴν Θεσσαλονίκην, μὴ κοπελιὰ πεντάμορφη ποῦ εἶναι τεφαρῆκι, διωθήκανε, ἀρέστηκαν, τρελλὰ ἀγαπήθησαν καὶ μὲ δεσμούς πολλὴ γλυκεῖς μηνστεῖας ἐνωθήκαν. Μακρόθεν δ' εὐχόμεναι κ' ἐγὼ τὴν στέφην των ταχεῖαν κ' ἀνέφελον ὡς τὰ στερνὰ τοῦ βίου εὐτυχίαν.

*Υπεύθυνος Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΝΗΣ